

Fra Funchal til Cherbourg

Mærkeligt er det at komme tilbage til ens eget skib og finde ud af, at det ikke er sådan mere. Der er selvfølgelig de fysiske rammer, de er velkendte og som jeg er fortrolige med; men det er de fælles oplevelse, der er den bærende historie på et togt med GEORG STAGE. Som ny udklækket ferieafløser er jeg kun en del af historien og det er underligt.

Jeg mønstrer i Funchal på Madeira en tirsdag formiddag, hvor skibet ligger ved en lang cementkaj og duver let i Atlanterhavets dønninger. Joacim og jeg har snydt lidt med overleveringen, fordi vi mødtes aftenen før oppe i byen og fik overleveret over et par stegte sardiner og en flaske af den lokale hvidvin. Så kort tid efter, at jeg er om bord står Joacim inde på kajen på vej hjem til en velfortjent ferie.

Klokken 1300 lokal tid er vi klar for og agter og snart passerer sydkysten forbi os med bygninger på enhver ledig plet. Fire senere kommer vi klar af øens vestligste punkt, Ponta do Pargo og den ØNØ-lige kuling rammer os som en hammer. Vi skærer ud i Atlanten for undermærsesejl på en kurs, der bringer os tæt forbi Azorerne og de glade dage langs kaj er definitivt ovre.

Dagene går med fin sejlads og vi får flyttet os et godt stykke nordpå, vinden tager af og kursen sættes mod Vigo og sejladsen er en kombination af maskinsejlads og perioder, hvor maskinen stoppes og sejlene er drivkraften, men det er ikke muligt at holde højde uden hjælp fra Volvorine ☹.

Endelig dukker konturerne af Galicien op og vi melder ind til Vessel Traffic Service på kanal 10. Vi kommer ind i bugten nogle timer før, at vi skal ankomme, så der er tid til en omsvejning, så vi kan se, hvor stor deviation, der er på henholdsvis styre- og hovedkompas. Den lokale redningshelikopter larmer forbi et par gange inden de kalder op for at høre, om vi er med på en redningsøvelse. Vejret er fint og søen rolig så jeg mener, at det er ok, og snart har vi en line fra helikopteren nede på halvdækket og helikopterens redningsdykker bliver firet ned og taget om bord, og efter at have fået en bære frem og tilbage mellem skib og helikopter, er øvelsen forbi, og vi begynder at sejle ind mod Vigo.

Helikopterøvelse – set ovenfra

Opholdet i Vigo er problemfrit, dejligt vejr og en flink agent gør det hele lidt nemmere. Sidste dag i havn er dog præget af et massivt regnvejr, der passerer ind over byen. Vi siger farvel til Lars, vores engelsklærer og Hans som er læge om bord, og det er også store afløserhavn for skibets besætning, så taxierne køre i pendulfart mellem skib og lufthavn. Lørdag formiddag ved højvande er der afgang, og nu går togtet for alvor hjemover med næste stop i Cherbourg. Det første døgn i Biskayen har vi det luksusproblem, at der er vindstille så vi fortsætter for maskine, men heldigvis ændre forholdene sig og efter et døgn frisker det lidt op fra øst og vi får hurtigt sat sejl. Nede omkring Cape Finistere er der en del trafik fordi vi passerer ruten fra den Engelske Kanal og ned langs portugiserkysten, og efter et ½ døgn sejlads er vi skåret så meget ud i Atlanten, at vi har havet for os selv, ja, - bortset fra store flokke af springere der fouragerer ivrigt.

Vi slår som sagt en stor bue uden om Biscayen ud i Atlanten, væk fra sejlruiter og fiskere, det eneste selskab vi har de følgende dage er store flokke af delfiner krydret med besøg af fin- og grinde hvaler. Mageløst.

På Madeira får vi Jonay om bord, en udvekslings trainee fra The Toronto Brigantine i Canada, og det er rette tidspunkt for efter afgang har vi engelskuge med Lars Henriksen, og Jonay er god til at få sit skifte til at tale engelsk. I Vigo får vi den næste canadier med, Riley, han falder også godt ind i stemningen om bord. Det er helt klart et potentiale i at have udvekslingstrainees med, det højner engelskniveauet, og jeg vil tage kontakt med ledelsen i Canada for at se, om vi kan finde midler til at få engelsktalende trainees med på næste års togt, når vi har maritimt engelsk. Det bør også give udslag på skolens kvalitetsindeks for 2011, at vi samarbejder med udenlandske operatører.

Efter en flot sejlads fra Nordspanien primært for sejl krydser vi Den engelske Kanal og den første indskydelse er at ankre ved Isles of Scilly, men hele området er et naturområde, og skibe over en vis størrelse må ikke sejle indenskærs uden lods – og lodser koster penge, så det bliver den sidste beskyttede bugt inden Lands End, som vi

ankrer i. Bay of Penzance giver os læ for lavtrykket, der passerer i løbet af de næste par dage, og tiden bliver brugt til fartøjtjeneste og prøve i ellære. Som de udendørsfolk vi er, skal der selvfølgelig grilles den første aften, vi ligger til ankers, og i den tiltagende vind krydret med enkelte regnbyger indtager vi kolde grillpølser med kartoffelsalat på halvdækket. I bugten er der TV-signal, og Tour de France bliver fulgt i pauserne blandet med nyheder fra verden udenfor, men de ligner i betænkelig grad nyhederne for en måned siden, og vi er hurtige enige om, at det er hos os tingene sker, og det er verden uden om, der er statisk.

Mandag morgen er der opbrud, ankeret tages hjem, roret lægges over, der støttes på 135°, og med undermærsesejl og et enkelt overmærsesejl er vi hurtigt oppe på 7.5 knob, og snart passeres Lizard Point med de karakteristiske antenner på Goonhilly Earth Station i baggrunden. Efter et døgn's sejlads tager vi imod lodsens i Cherbourg, og efter en times ventetid går vi igennem dokporten, og snart er vi fortøjet i Bassin de Commerce, og min del af togtet 2011 er slut.

Cherbourg, Bassin de Commerce den 20. juli 2011

Venlig hilsen

Karl Zilmer